

Pentru Faith și Lily,
următoarea generație de Fete Gallagher

Capitolul 1

— Fii tu însăși, atâta tot, a spus mama, de parcă asta ar fi ușor.

Dar nu este. Niciodată. Mai ales când ai cincisprezece ani și nu știi ce limbă va trebui să vorbești la masă sau ce nume va trebui să folosești data viitoare când faci un „proiect” pentru un punctaj suplimentar. Nu când porecla ta este „Cameleonul”.

Nu când urmezi o școală pentru spioane.

Desigur, dacă citești asta, probabil că dețineți un permis de acces la informații de nivelul patru, cel puțin, și știți totul despre Colegiul Gallagher pentru Tinere Excepționale — că nu este, *în realitate*, o școală-internat pentru fete privilegiate și că, în ciuda conacului nostru somptuos și a terenurilor dichisite, nu suntem snoabe. Suntem spioane. Dar, în acea zi de ianuarie, până și mama mea... până și *directoarea* mea... părea să fi uitat că, atunci când ți-ai petrecut toată viața învățând paisprezece limbi diferite și cum să-ți modifice total înfățișarea folosind doar o unghieră și niște cremă de pantofi, să fii tu însăși devine puțin mai greu — că noi, Fetele Gallagher, ne pricepem, de fapt, mult mai bine să fim altcineva.

(Și avem drept dovadă cărțile de identitate false.)

Mama și-a trecut brațul pe după umerii mei și, conducându-mă prin mulțimea de cumpărători din Pentagon City Mall, mi-a șoptit:

— O să fie bine, copilă.

Fiecare mișcare a noastră era urmărită de camere de supraveghere, dar, cu toate astea, mama a spus:

— E în regulă. Așa e procedura. E normal.

Dar, încă de când aveam patru ani și am spart, din greșeală, un cod al Agenției Naționale de Securitate, seria Sapphire, pe care tata l-a adus acasă după o misiune în Singapore, a fost destul de evident că termenul „normal” nu mi se va aplica, probabil, niciodată.

În definitiv, probabil că fetele normale adoră să meargă la mall cu buzunarele doldora de banii primiți la Crăciun. Fetele normale nu sunt chemate la Washington în ultima zi a vacanței de iarnă. Și fetele normale au foarte rar tendința să respire precipitat atunci când mamele lor scot o pereche de blugi de pe raft și îi spun vânzătoarei:

— Fiți amabilă, fiica mea ar dori să-i încerce.

Numai ca o fată normală nu m-am simțit când vânzătoarea m-a privit în ochi, în căutarea vreunui indiciu ascuns.

— I-ai încercat pe cei de la Milano? m-a întreat. Am auzit că modelele europene vin foarte bine.

Lângă mine, mama a pipăit denimul moale.

— Da, am avut și eu o pereche ca asta, dar s-a distrus la curățătorie.

Și atunci vânzătoarea ne-a indicat un culoar îngust. Avea o urmă de zâmbet pe chip.

— Cred că e liberă cabina numărul șapte. A dat să plece, după care s-a întors spre mine și mi-a șoptit: Baftă.

Și știam, categoric, că o să-mi trebuiască. Am înaintat pe culoarul îngust și, odată ajuns în cabina de probă, mama a închis ușa. Ochiul ni s-au întâlnit în oglindă și mama a spus:

— Ești pregătită?

Și atunci am făcut lucrul la care, noi, Fetele Gallagher, ne pricepem cel mai bine: am mințit.

— Sigur.

Ne-am apăsat palmele pe oglinda netedă și rece și am simțit sticla încălzindu-se sub piele.

— O să te descurci de minune, a spus mama, de parcă n-avea să fie atât de dificil sau de îngrozitor să fiu eu însămi.

Ca și cum nu mi-aș fi petrecut întreaga viață dorindu-mi să fiu ea.

Apoi pământul a început să se clatine sub picioarele noastre.

Pereții se înălțau în timp ce podeaua cobora. Pâlpâirea albă a unor lumini strălucitoare mi-a străpuns ochii. Amețită, am apucat-o pe mama de braț.

— Doar o scanare corporală, m-a liniștit ea, și liftul și-a continuat coborârea, tot mai jos, sub oraș.

Un val de aer fierbinte mi-a năvălit în față, stârnit parcă de cel mai mare uscător de păr din lume.

— Detectoare de substanțe periculoase, mi-a explicat mama, în timp ce ne continuam călătoria lină și rapidă.

Timpuș părea să stea în loc, dar n-am uitat să număr secunde. Un minut. Două minute...

— Aproape am ajuns, a anunțat mama.

Am trecut printr-un mic fascicul laser, care ne-a citit imaginea retiniană. În câteva clipe, o lumină portocalie a pulsat și am simțit ascensorul oprindu-se. Ușile s-au dat în lături.

Și atunci am rămas cu gura căscată.

Podeaua spațiului imens era acoperită cu plăci de granit negru și marmură albă, ca o tablă de șah în mărime naturală. Două scări gemene șerpuiau din colțuri opuse ale enormei săli, desfășurându-se în spirală, pe doisprezece metri, până la nivelul următor și încadrând un zid de granit ce purta

stema argintie a CIA și mottoul pe care-l știu pe de rost: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.”

Când am înaintat, am văzut ascensoare — cu zecile — aliniată pe peretele care se curba în spatele nostru. Deasupra liftului din care tocmai ieșisem stătea scris cu litere de inox: HAINA FEMEI, MALL. La dreapta, deasupra altuia, scria: TOALETĂ BĂRBAȚI, METROU, STAȚIA ROSLYN.

Pe un ecran de deasupra liftului pâlpâiau numele noastre. RACHEL MORGAN, DEPARTAMENTUL DE DEZVOLTARE OPERATIVĂ. Am aruncat o privire spre mama, când textul s-a schimbat: CAMERON MORGAN, VIZITATOR. S-a auzit un dangăt sonor și, curând, DAVID DUNCAN, DIVIZIA ÎNDEPĂRTAREA CARACTERISTICILOR DE IDENTIFICARE se ivea din ascensorul deasupra căruia scria CONFESIONALUL BISERICII SFÂNTUL SEBASTIAN, moment în care au început să mă treacă fiori — dar nu în sensul: *Oh-Doamne-mă-aflu-într-o-unitate-ultra-secretă-de-trei-ori-mai-bine-păzită-decât-Casa-Albă*. Nu, fiorii mei erau pur și simplu de genul: *E-cel-mai-grozav-lucru-care-mi-s-a-întâmpnat-vreodată*, fiindcă, în ciuda unei instruiți de trei ani și jumătate, uitasem, pe moment, de ce ne aflam acolo.

— Haide, scumpo, a spus mama, luându-mă de mână și trăgându-mă prin holul imens, unde oamenii urcau scările serpuitoare cu pas hotărât.

Aveau ziare în mâini și cești de cafea și trăncăneau. Era aproape... normal. Dar apoi mama s-a apropiat de un gardian căruia îi lipsea jumătate din nas și o ureche și m-am gândit că, atunci când ești o Fată Gallagher, normalitatea e un lucru foarte relativ.

— Bine-ați venit, doamnelor, a spus gardianul. Așezați palmele aici.

Ne-a arătat masa din fața lui și, de îndată ce i-am atins suprafața, am simțit căldura scannerului care îmi memora

ampretele. O imprimantă mecanică a prins viață undeva și gardianul s-a aplecat să ia două ecusoane.

— Ei, Rachel Morgan, a spus el, uitându-se la mama de parcă n-ar fi stat chiar în fața lui de un minut întreg. Bine ai revenit! Iar aceasta trebuie să fie micuța...

Bărbatul a mijit ochii, încercând să citească ecusonul din mâna sa.

— Aceasta este fiica mea, Cameron.

— Bineînțeles! Îți seamănă leit.

Ceea ce dovedea că accidentul teribil pe care îl suferise la nas, oricare ar fi fost acela, îi afectase, fără îndoială, și ochii, fiindcă, în timp ce Rachel Morgan este frecvent descrisă ca frumoasă, eu sunt de obicei descrisă ca inspidă.

— Pune-ți-l, domnișoară, a spus paznicul, înmânându-mi ecusonul. Și să nu-l pierzi — e dotat cu un cip de urmărire și o jumătate de miligram de C-4. Dacă încerci să ți-l scoți sau să pătrunzi într-o zonă nepermisă, explodează. Paznicul s-a uitat fix la mine: Și atunci o să mori.

Am înghițit, cu un nod în gât, apoi am înțeles de ce ziua „ia-ți-fiica-la-serviciu” n-a fost niciodată cu adevărat o opțiune în familia Morgan.

— Bine, am bâiguit, luând cu grijă ecusonul.

Apoi bărbatul a lovit cu palma tăblia mesei și, cu toată pregătirea mea de spioană, am sărit în sus.

— Ha! Paznicul a lăsat să-i scape un râs strident și s-a aplecat spre mama. Colegiul Gallagher le crește mai ușor de păcălit decât pe vremea mea, Rachel, a tachinat-o el, după care mi-a făcut cu ochiul: Umor de spioni.

Ei, bine, personal nu consideram că „umorul” lui era chiar atât de amuzant, dar mama a zâmbit și m-a luat din nou de braț: